

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla ifj. dr. Karácsonyi István ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felpereseknek - a Deák Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Deák Péter ügyvéd) által képviselt alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2011. május 27. napján kelt 10.a.P.20.092/2011/8. számú ítélete ellen a felperesek 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**. Megállapítja, hogy az alperes a felperesek házasságkötését követő lakodalmi rendezvényen az I.r. felperes irányában tanúsított szexuális közeledésre utaló magatartásával megsértette az I.r. felperes emberi méltósághoz való személyiségi jogát.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 15 napon belül 300.000,- (háromszázezer) Ft-ot.

Az I.r. felperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését mellőzi.

A II.r. felperes által az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 62.500,- (hatvankettőezer-ötszáz) Ft-ra leszállítja.

A feljegyzett 120.000,- (egyszázhuszezer) Ft elsőfokú illetékből az alperes 30.000,- (harmincezer) Ft-ot köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, míg az ezt meghaladó 90.000,- (kilencvenezer) Ft elsőfokú eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000,- (harmincezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ezt meghaladóan a peres felek a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

A feljegyzett 120.000,- (egyszázhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illetékből az alperes 30.000,- (harmincezer) Ft-ot köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, az ezt meghaladó 90.000,- (kilencvenezer) Ft másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az alperes tulajdonában és üzemeltetésében lévő **(vendéglátó egység neve)** elnevezésű vendéglátó egységben került lebonyolításra a felperesek házasságkötést követő lakodalmas rendezvénye 2010. szeptember 11-én. A rendezvény közben az alperes és házastársa este ½ 11 óra tájban érkezett a helyszínre, ahol az alperes a vendégek között járkálva fényképfelvételeket készített, majd a vállalkozói díj hátralékos összegének kiegyenlítését követően egy másik rendezvényre távozott. Onnan éjjel ½ 2 - 2 óra körül érkezett vissza a helyszínre, alkoholt fogyasztott és elvegyült a vendégek között, maga is táncolt, énekelt, az I.r. felperest is lekérte táncpartnerétől, továbbá az I.r. felperest illetően azt kiáltotta „**(menyasszony keresztnéve)**, te vagy a legjobb csaj!\".

Mindeközben az I.r. felperessel (5/F/1. sorszámú fényképfelvétel) és a társaság több nőtagjával bizalmas testi kontaktust létesített (derekukat, mellüket, hátsójukat megérintette, megfogta). Hajnali ¼ 4 táján a vendégek közül **(tanú 1. neve)** az alperes viselkedését kifogásolva őt kiabálás közepette arcon ütötte, amelynek következtében az alperes a házastársával az irodán keresztül elérhető lakrészbe menekült, az ajtót magukra zárták, **(tanú 1. neve)** és más vendégek azonban azt megpróbálták betörni, a jelenlévő pincért felrakták az asztalra és azt követelték tőle, hogy engedje be őket az alpereshez. Ekkor az I.r. felperes hazaküldte a vendégeket.

A felperesek keresetükben a Ptk. 75. § (1) és 84. § (1) bekezdésére alapítottnan kérték a Ptk. 76. §-ában védelemben részesített becsülethez és emberi méltósághoz való személyhez fűződő jogaik megsértésének megállapítását, az alperes elégtételadására, valamint nem vagyoni kártérítés címén 2 millió forint és annak 2010. szeptember 11. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezését.

Előadták, az alperes a lakodalmon vendégként vett részt, annak ellenére, hogy oda meghívást nem kapott. Túlzó bizalmassággal fordult a vendégkör hölgytagjai felé, őket indokolatlanul simogatta, átkarolta, az I.r. felperest a derekánál, a mellénél, a fenekénél megérintette, megfogta. E magatartása vezetett arra, hogy a vendégek idő előtt hazamentek, illetve a férfi vendégek felháborodásuk kifejezéseként az alperest leütötték, és az I.r. felperesnek véget kellett vetnie a rendezvénynek. Az alperes e magatartásával életük egyik legszebb eseményét tette tönkre. A rendezvényen résztvevők, illetve, akik hallomásokból értesültek az eseményekről, az I.r. felperessel bizalmatlanul bánnak, összesúgnak mögötte, mindez életét megnehezíti, számára pszichés hátrányt okoz.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy 23 éve dolgozik a vendéglátóiparban, mind ez ideig valamennyi ügyfele elégedett volt az általa üzemeltetett vendéglő által nyújtott szolgáltatással, összetűzésbe korábban senkivel sem keveredett. Állította, az I.r. felperes már a szervezés során jelezte, hogy az ő és a II. r. felperes családtagjai között ellentétek alakultak ki, ezért tartott a rendezvény kimenetelétől. Nem vitatta, hogy ún. partifotókat készített a rendezvényen korábbi szokásának megfelelően. Hivatkozott arra, hogy éjfél után a vendégkör ún. kemény magja félmeztelenre vetkőzve, ittas állapotban erőfitogtató módon táncolt. Véleménye szerint ez a mulatozási forma eredményezte, hogy 3 óra körül már csak kevés vendég volt jelen a rendezvényen. Az őt ért bántalmazáson kívül történt verekedés a vendégek között is, ekkor az I.r. felperes sikítózva, ordibálva zavart el mindenkit a rendezvényről. Tagadta, hogy másokban megbotránkozást okozó magatartást tanúsított, akár az I.r. felperessel, akár más hölgyvendégekkel szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte az I. és a II.r. felperest, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 125.000,- Ft perköltséget, megállapította, hogy a 120.000,- Ft feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad. Határozatának indokolása szerint az alperes a rendezvényház üzemeltetőjeként ellenőrzési jogkörénél fogva a helyszínen megjelenhetett. Bizonyítottanak találta, hogy az éjfél követő megjelenésekor alkoholos befolyásoltság alatt állt, továbbá azt is, hogy invitálás nélkül kapcsolódott be a mulatságba, illetve fényképfelvételeket készített. Azt azonban nem találta megállapíthatónak, hogy a fotózás kizárólag a hölgyvendégekre korlátozódott. Álláspontja szerint a felpereseknek nem sikerült bizonyítaniuk, hogy az alperes a I.r. felperest vagy más hölgyeket a keresetben írt módon megérintett. Úgy ítélte meg, a meghallgatott tanúk vallomásából kitűnő alperesi magatartás nem minősül a felperesek által hivatkozott súlyos inzultálásnak. Az alperes 5/F/1. sorszámon csatolt fényképfelvételen rögzített („jobb kezével az I.r. felperes hátsóját megérinti akként, hogy meggyűrődik a ruha

is"), továbbá más hölgyvendégekkel szemben tanúsított, a tényállásban írt magatartása, az oldott hangulatú mulatozás keretében nem tekinthető a becsületet vagy emberi méltóságot sértő mozdulatnak. Amennyiben azt akár az I.r. felperes, akár mások így értelmezték, módjukban állt volna ellene tiltakozni akár az alperesnél, akár jelen lévő házastársánál. Ez azonban nem történt meg. Ennek hiányában az alperesnek nem volt tudomása arról, hogy jelenléte, viselkedése zavarja a felpereseket. Kiemelte, azzal, hogy hosszan kigombolt és nadrágból kigyűrt inggel táncolt, illemszabályokat sértett ugyan, de nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a társaság más férfitagjai félmeztelenül is táncoltak. Mellőzte a rendezvényről készült videófelvétel lejátszását, utalással arra, hogy az a felperesek előadása szerint az 5/F/1. alatt csatolt fényképfelvételnél az alperesre kedvezőtlenebb felvételt nem tartalmaz.

Az ítélet ellen a felperesek éltek fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával a keresetüknek helyt adó döntés meghozatalát kérték akként, hogy az alperes nem vagyoni kártérítés jogcímén személyenként külön-külön fizessen meg a felpereseknek 1.000.000-1.000.000,- Ft-ot. Az elégtételadás körében kérelmüket úgy pontosították, hogy az alperes megbízásából jogi képviselője a felperesekhez címzett és eljuttatott levélben kérjen elnézést a lakodalmi rendezvényen tanúsított magatartásáért. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a perben meghallgatott tanúk vallomását nem értékelte megfelelően. Fellebbezésükben részletezték a tanúk által tett azon nyilatkozatokat, amelyek álláspontjuk szerint bizonyítják a kereseti tényelőadást. Véleményük szerint alaptalanul rőta az elsőfokú bíróság a terhükre, hogy nem tiltakoztak az alperes sérelmes magatartása ellen, hiszen nem volt kinél tiltakozni: az alperesnek az állapota miatt nem szólhattak, az pedig az alperes nyilatkozatából is megállapítható, hogy a házastársa is fogyasztott alkoholt, téves tehát az ezzel ellentétes ítéleti megállapítás. Kiemelték, az alperes előadásából kitűnik az is, tudatában volt magatartásának, de azt elfogadhatónak találta, ezzel szemben a tanúvallomások igazolták, hogy a vendégeket e magatartás megbotránkoztatta, ezért az nem tekinthető csupán udvariatlanságnak, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság megállapította. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a rendezvény az alperes magatartása miatt torkollott tettlegességbe. Hangsúlyozták, a vendégek elmondásából szereztek arról tudomást, hogy egy részük azért távozott a rendezvényről idő előtt, mert jobbnak látta a botrányt megelőzni. Volt olyan házaspár, ahol a féltékeny férj több hétig haragudott a feleségére, mert úgy érezte, hogy nem megfelelően reagált az alperes félre nem érthető közeledésére. Az I.r. felperes előadta, a történetek megviselték, a mai napig nem képes megnézni a lakodalomról készült fényképeket, illetve a

videófelvételt. Naponta szembesül a rendezvényen történetekkel, hiszen ismerősei rendszeresen rákérdeznek az eseményekre, és sajnálkoznak rajta. A II.r. felperessel a kapcsolata megromlott, a mindennapokban is mindenért őt hibáztatta, fél év alatt 15 kg-ot fogyott, illetve a stressztől a haja is hullani kezdett. Közel félév kellett ahhoz, hogy kapcsolatukat újra tudják építeni. Mindez nem vagyoni kártérítés iránti igényét megalapozza. Bizonyítási indítványt terjesztettek elő pszichológus szakértő kirendelése, a fényképfelvételeket készítő **(tanú 2. neve)** tanúkénti meghallgatása, valamint a lakodalomról készült videófelvétel és a fényképeket tartalmazó CD lemez megtekintése iránt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a felpereseknek nem sikerült bizonyítania, miszerint az I.r. felperes az esküvőn tanúsított alperesi magatartás miatt került olyan lelki állapotba, amelynek következtében a II.r. felperessel a kapcsolata megromlott. Részletezte azokat a körülményeket, amelyek ezt előidézhették (a baráti társaság által tanúsított magatartás, az ifjú pár családtagjai között kialakult korábbi ellentétek, a vendégek egymás közötti verekedése és a hajnali órákban tanúsított mulatozó magatartása). Álláspontja szerint a férfiak és nők testrészeinek tánc közben történő érintkezése nem minősül a becsületet és emberi méltóságot sértő magatartásnak. Kiemelte továbbá, hogy a személyiségi joghoz kapcsolódó és a nem vagyoni kártérítést megalapozó sérelemnek súlyosnak, de legalábbis érezhetőnek kell lennie, értékelhető hátrány hiányában annak megállapítására nincs lehetőség. A felperesek a személyiség értékminőségének csökkenését azonban nem bizonyították.

Az I.r. felperes fellebbezése részben alapos, a II.r. felperes fellebbezése alaptalan.

A Ptk. általánosságban védi a személyhez fűződő jogokat, oly módon, hogy azt mindenki köteles tiszteletben tartani, így a jogosult személyiségi jogainak sértetlenségét mindenkivel szemben követelheti, és e védelem érdekében a törvény által biztosított valamennyi jogi eszközt igénybe veheti (Ptk. 75. § (1) - (2) bekezdés). A Ptk. 76. §-ában külön nevesített emberi méltósághoz való jog alkotmányos alapjog is egyben. Az 1949. évi XX. tv. (a továbbiakban: Alkotmány) 54. §-ának (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban minden embernek vele született joga van az élethez és az emberi méltósághoz, amelytől senkit nem lehet önkényesen megfosztani. Az emberi méltóság fogalmát azonban sem az Alkotmány 54. §-a, sem a Ptk. 76. §-a nem határozza meg. Az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot az ún. „általános személyiségi jog” egyik megfogalmazásának tekinti. A modern alkotmányok, illetve az alkotmánybírósági

gyakorlat az általános személyiségi jogot különféle aspektusaival nevezik meg: pl. a személyiség szabad kibontakozásához való jogként, az önrendelkezés szabadságához való jogként, általános cselekvési szabadságként, avagy a magánszférához való jogként. Az általános személyiségi jog „anyajog”, amely olyan szubszidiárius alapjog, amelyet a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható (8/1990. (IX. 23.) AB határozat). Az általános személyiségi jog az ember értékminőségének kifejeződése (34/1992. (VI.1.) AB határozat).

A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot és - külön nevesített személyiségi jogok hiányában - a személyiséget ebben a vonatkozásban ért támadás ad csak alapot az emberi méltóság sérelme miatti személyiségvédelemre (EBH. 2007/1598.).

Mindezek figyelembevételével a másodfokú eljárásban az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állástfoglalnia, hogy az alperes valamely magatartása eredményezte-e a felperesek emberi méltóságának a sérelmét. Az ítéltábla az alperesi jogsértő magatartást - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - az I.r. felperes vonatkozásában megállapíthatónak találta az alábbiak szerint. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a személyhez fűződő jogokról az érintett - meghatározott törvényi kivételeket ide nem értve - csak személyesen rendelkezhet (Ptk. 85. § (1) bekezdés), azaz az I.r. felperes igényérvényesítésre csak a saját személyéhez tapadó jogok megsértése tekintetében jogosult. Az iratokhoz 5/F/1. alatt csatolt fényképfelvételen rögzített alperesi magatartás az illetlen viselkedés határát túllépi, durva, megalázó, szexuális közeledést tükröz, amely sérti az I.r. felperes testi integritást is magában foglaló emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. A perben meghallgatott tanúk vallomása igazolni látszik azt a felperesi előadást, miszerint az alperes a társaság több nőtagjával is hasonlóan viselkedett, azonban az előzőekben írtak szerint az I.r. felperes e vonatkozásban keresetösségi joggal nem rendelkezik. Nem fogadható el az a felperesi állítás, miszerint a rendezvény az alperes magatartása miatt ment tönkre, ezért ezzel összefüggésben a jogsértés megállapítására sincs lehetőség. A verekedés, amely miatt a rendezvénynek véget kellett vetni, nem az alperesnek, hanem az ott jelen lévő vendégeknek róható fel, akik annak kezdeményezői voltak, ugyanis a felperessel, illetve esetlegesen másokkal szemben is tanúsított alperesi jogsértésnek társadalmilag nem elfogadható módja a tettlegesség.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján a rendelkező részben megfogalmazottak szerint az I. r. felperessel szembeni jogsértés tényét megállapította, nem látott azonban lehetőséget a keresetben kért további objektív személyiségvédelmi eszköz, nevezetesen az elégtétel alkalmazására (Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pont). Az elégtételadás lényegében erkölcsi jóvátételt jelent, amelyre sor kerülhet szóban, írásban, nyilatkozattal vagy más megfelelő módon, a nyilvánosság előtt, vagy annak kizárásával egyaránt. A mód és a nyilvánosság körének meghatározása során figyelembe kell venni a jogsértés elkövetésének körülményeit, az okozott sérelem súlyát, jellegét, továbbá, hogy az milyen személyi körben vált ismertté. A megfelelő elégtételadásnak általában nélkülözhetetlen tartalmi eleme a jogsértés tényének és mibenlétének ismertetése, és ezentúl kifejezésre juthat abban a jogsértő személy megbánása és bocsánatkérése, ez utóbbi azonban alapvetően csak önkéntes lehet. Bocsánatkérést, megbánást kifejező nyilatkozat tételére a jogsértő nem kötelezhető, ilyen tartalmú marasztalás ugyanis - önkéntes teljesítés hiányában - nem kényszeríthető ki, nem végrehajtható, hiszen a kötelezett helyett és nevében sem a végrehajtó, sem a végrehajtást kérő nem tehet nyilatkozatot. A perbeli esetben az alperes a jogsértést nem ismerte el, a bocsánatkérésre sem mutatott hajlandóságot, így az elégtételadásnak ez a formája nem érvényesíthető. A bocsánatkérés képviselő útján kifejezve - ahogyan arra a felperesek kérelme irányult - sem alkalmas rendeltetésének betöltésére.

Az ítéltábla részben megalapozottnak találta az I.r. felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét is. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a sérelmet szenvedett fél a polgári jogi felelősség (Ptk. 339. § (1) bekezdés) szabályai szerint követelhet kártérítést. Nem vagyoni kártérítési igénye abban az esetben lehet alapos, ha bizonyítja olyan hátrány bekövetkezését, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megállapítását. A nem vagyoni kártérítés a személyiségsérelem orvoslásának eszköze, amely a jogsértéssel okozati összefüggésben a személyiségben bekövetkezett hátrányos változások kompenzálására szolgál. Az ítéltábla álláspontja szerint további bizonyítás nélkül (Pp. 163. § (3) bekezdés) elfogadható, hogy az alperes jogellenes magatartása folytán a felperest olyan pszichés hátrány érte, amelynek kiküszöböléséhez nem vagyoni kárpótlás szükséges. Összecszerűségében az I.r. felperes követelése - amely pontosított fellebbezése szerint 1.000.000,- Ft - a megvalósult jogsértés súlyára, a bekövetkezett hátrány mértékére, továbbá arra a tényre is figyelemmel, hogy az alperes terhére rótt további jogsértés megállapítására nem kerülhetett sor, eltúlzott. Az ítéltábla 300.000,-Ft

nem vagyoni kártérítést ítélt arányban állónak az I.r. felperes által elszenvedett hátrányokkal (Ptk. 355. § (4) bekezdés).

A II.r. felperes fellebbezése teljes egészében megalapozatlan, az ítéltábla jogsértést nem talált megállapíthatónak, azt megalapozó konkrét tényállást maga a II.r. felperes sem tett.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán az I.r. felperes a kereset jogalapja tekintetében teljes egészében, míg összecszerúságát illetően 30 % arányban minősül pernyertesnek, ebből következően az I.r. felperes és az alperes pernyertessége megközelítőleg azonos, ezért az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján maguk viselik. Erre tekintettel az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítélet I.r. felperest perköltség fizetésére kötelező rendelkezését. Tekintve, hogy a felperesek nem egységes pertársak, a teljes egészében pervesztes II.r. felperes - a pontosított keresete szerinti - 1.000.000,- Ft pertárgyérték alapján köteles a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet elsőfokú ítéletben felhívott rendelkezései alapján számított, az alperes jogi képviselőjével felmerült elsőfokú perköltség összegének a megfizetésére, amely 62.500,- Ft-ban állapítható meg. Az ítéltábla a II.r. felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét ennek megfelelően leszállította. Az alperes részbeni (300.000,- Ft perértékhez igazodó) pervesztessége folytán 30.000,- Ft elsőfokú illeték megfizetésére köteles az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, ennél fogva az IM. rendelet 13. § (1) és 14. §-a alapján az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összege 90.000,- Ft-ra módosul.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az I.r. felperes fellebbezésének részbeni eredményessége folytán az I.r. felperes és az alperes azonos mértékben tekintendő pernyertesnek, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségeiket maguk viselik, míg a II.r. felperes teljes egészében pervesztesnek bizonyult, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla az alperes fentiekben hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére. A felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 120.000,- Ft fellebbezési eljárási illeték viselése a fentiekben levezetett számításon és jogszabályi rendelkezéseken alapul,

ezért abból az alperes 30.000,- Ft-ot köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak, míg az ezt meghaladó 90.000,- Ft másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

S z e g e d , 2011. november 16.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

A kiadmány hitelélül:

Ördöghné Vörös Ágnes
tisztviselő

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

A Szegedi Ítéltábla ifj. dr. Karácsonyi István ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felpereseknek - a Deák Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Deák Péter ügyvéd) által képviselt alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2011. május 27. napján kelt 10.a.P.20.092/2011/8. számú ítélete ellen a felperesek 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

KIEGÉSZÍTŐ ÍTÉLETET:

A 3. sorszám alatti ítéletét kiegészíti az alábbiak szerint. Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek az ítéletbeli marasztalási összeg után annak 2011. szeptember 12. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

A kiegészítő ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek becsülethez és emberi méltósághoz való személyiségi jogaik megsértésének megállapítására, elégtétel adására, valamint nem vagyoni kártérítés címén 2.000.000,- Ft és annak 2010. szeptember 11. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére irányuló keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperesek éltek fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával a keresetüknek helyt adó döntés meghozatalát kérték - többek között - azzal a pontosítással, hogy az alperes nem vagyoni kártérítés jogcímén személyenként külön-külön fizessen meg a felpereseknek 1.000.000 - 1.000.000,- Ft-ot és kamatait.

Az ítéltábla 3. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és - egyebek mellett - kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az l.r. felperesnek 15 napon belül 300.000,- Ft-ot.

Az ítélet írásba foglalásakor észlelte, hogy az l.r. felperes késedelmi kamat megfizetésére irányuló igényéről nem rendelkezett, ezért ítéletét a Pp. 226. § (6) bekezdése alapján az alábbiak szerint kiegészítette:

A Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján a kártérítés a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes. E jogszabályi rendelkezés irányadó a nem vagyoni kártérítésre is (EBH. 2007/1694.). A kárért felelős személy helyzetére a szerződés teljesítésében késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat kell alkalmazni (Ptk. 260.§ (2) bekezdés). Ebből következően a károkozó a károsodás bekövetkeztétől a kártérítés megfizetésével késedelemben van, ezért a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján késedelmi kamatot köteles fizetni.

Az alperes kártérítési felelőssége a 3. sorszámú ítélet tényállásában írt jogellenes magatartása következtében állapítható meg, amely a peradatokból kitűnően 2011. szeptember 12. napja, ezért az alperest a kamatfizetési kötelezettség a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a fenti időponttól terheli, ezért az ítéltábla annak megfizetésére kötelezte az alperest.

S z e g e d , 2012. január 10.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró